

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvad er det, vi skue

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvad er det, vi skue", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 1. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid54721.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

No. 1 .

Skabelsen .

Hvad er det, vi skue
Paa græsgrønne Tue,
Med Høielofts-Tag,
Hvor Skyerne blaane,
Hvor Natten har Maane,
Og Solen gjør Dag;

Hvor Stjernerne blinke,
Hvor Blomsterne vinke,
Hvor Snekkerne gaae,
Hvor Bjerge og Dale,
Hvor Hytter og Sale,
Gjør Store og Smaa;

Hvor Ormene krybe,
Hvor Fuglene flyve,
Og Fluerne med;
Hvor Havet og Landet,
Hvor Ilden og Vandet,
I Strid finde Sted;

Hvor Malmen og Flinten,
Hvor Hveden og Klinten
I Tvekamp bestaae,
2 Hvor Kæmperne stærke,
Før selv de det mærke,
Som Blomster forgaae;

Hvor Dyrenes Gange
Og Navne er mange,
Som Stjerner og Steen,
Mens kun over Vrimlen
Sig hæver mod Himlen
En eneste Een?

Hvis er vel det Øie,
Som Dale og Høie
Og Sky overseer;
Og hvad mon vi ere,
Vi Blandinger sære
Af Lys og af Leer,

Som dertil fik Evne
At tælle og nævne
Og tænke paa Alt,
Men ikke den Vælde
At sætte paa Nælde
Et Blad, som affaldt,

See Ingen, som mægter,
Hvad Skæbnen os nægter,
Men kan dog forstaae,
At Alt hvad der ordes,
Og Alt hvad der gjordes,
Maa *Nogen* formaae?

O, hvad er vi Andet,
Med Ilden og Vandet,

Med Fisk og med Fugl,
End Værk af den Høre,
Som, dulgt for vort Øie,
Dog seer os i Skjul,

3

Den underlig Store,
Hvis Finger vi spøre
I Soel og i Siv,
Som veed hvad vi mene,
Som raader alene
For Død og for Liv!

Hvad er det, vort Øre
Kan mærke og høre,
Som aldrig vi saae,
Hvor Stormene suse,
Og Bølgerne bruse,
Og Klokkerne gaae,

Hvor Hornene runge,
Hvor Fuglene sjunge
I tusinde Tal,
Hvor Toner fremtrænge,
Fra Struber og Strænge,
I Stigen og Fald;

Hvor rullende Torden
Fuldhøit over Jorden
Gienlyder i Sky,
Mens Lynene knittre,
Og Bjergene sittre,
Og Stormene flye!

Hvad er det, vi høre,
Naar Læber sig røre
Hos Menneske-Børn!
Hvad er det for Vinger,
Hvorpaa sig opsvinger
Vor Sjæl over Ørn!

Ja, Menneske-Stemme!
Hvor har han dog hjemme,
Den Fremmedes Søn,
4 Som fløi fra det Fjerne
Til Hjerter og Hjerne,
At fostres i Løn,

Hvem Moder opammer
I dunkle Sovkammer
Ved Nat og ved Dag,
Til selv med sin Vugge
Han flyver bag Glugge
Høit op under Tag,

Har Øret til Junge,
Har Gangvogn paa Tunge,
Og Gitter af Tand,
I Panden Høisale,
Og Høielofts Svale
Paa Læbernes Rand,

Og springer fra Oven
I Dybet forvoven,
Og falder saa ind,
Som lystig beruset,

Med Døren i Huset,
Trods Haspe og Pind,

I fremmede Sale,
Til Død eller Dvale,
Til Fryd eller Sorg,
Men farer tillige,
Som sært er at sige,
Til Fæderne-Borg!

O, *hvor* har det hjemme,
Det Ord, som fik Stemme
Paa Tunger af Støv,
Gaaer lukt gennem Øre,
Kan Tankerne føre,
Som Vindene Løv,

5

Kan Hjerter bevæge,
Saa Glæderne lege,
Som Fiske i Vand,
Kan Hjerter og knuse,
Saa Kviderne bruse,
Som Bølger i Strand;

Kan rulle som Torden,
Med Lyn over Jorden,
Slaae Revner i Fjeld,
Kan Blomster i Flokke
Af Støvet fremlukke,
Som rislende Væld?

Hvad *selv sig* som Gaader,
Kun *finder*, ei raader,
For Alt er i Giæld,
Til Ham, som paa Vinger
Med Vidskab udspringer
Af Evigheds Væld,

Kun Han i det Høie,
Som skabde det Øie,
Der finder *Hans* Spor,
Han lærde vor Tunge
At tale og sjunge,
Han skabde vort Ord!

Da Lys sad i Mørke,
Da Haver som Ørke
Stod dybt under Vand,
Da Øre og Øie
Var kun hos den Høie,
Den Evigheds-Mand;

Da aanded Han over
De kulsorte Vover,
Da toned *Hans Ord* :
6 Skin, Lys, udaf Mørke!
Skin, Soel over Ørke!
Løft Hoved, du Jord!

Læg, Sand, dig i Lave
Til Dæmning for Have!
Gro, Tue, dig grøn!
Spring, Rose med Lilje,
Paa græsgrønne Tilje,
I Kjortelen skiøn!

Op, Træer, nu Alle,
Som Navnene falde,
Med Marv og med Bark,
Med Naale og Blade
Hver søge sit Stade
Paa Fjeld og paa Mark!

Vær snar til at føde
Din bugnende Grøde,
Du storladne Hav!
Viis, Luft under Himlen,
I Vingslægt-Vrimlen,
Hvad Kraft Jeg dig gav!

Udspring i hvert Hjørne,
Med Løver og Bjørne,
Du Dyreflok stor!
Mens under dig vrimle,
Som Stjerner paa Himle,
De Smaakryb paa Jord!

Saa klang det fra Oven,
Og Luften og Voven
De gjorde som sagt,
Og Bjerger med Dale
De lod sig befale,
Saa *Ordet* fik Magt.

7

Da Gjenlyd af Stemme
Fik Klipper i Gjemme,
Som Fuglenes Bryst,
Hvad *Ordet* gav Øre,
Fik Drift til at høre
Paa Guddommens Røst.

See, sagde den *Første* :
Nu gjør vi det *Største*,
Som *Støvet* er til,
En Skabning vi signe
Til *Ordet* at ligne,
Saameget den vil!

Stig rank under Himlen,
Staa høit over Vrimlen
I Jorderigs Dal,
Du *Jord-Klimp* hin fine,
Med bydende Mine,
Som Konger i Sal!

Umælende Alle,
Som Navnene falde,
Adlyde dit Bud!
Til *Skaberens* Ære,
Hans Billed du bære,
Som Jorderigs Gud!

Saa taled den Milde,
Det Levendes Kilde,
Den Gudernes Gud,
Da Gudsommer-Varmen
Han aanded i Barmen
Paa Jord-Drotten prud.